

РЕШЕНИЕ

№ 4557

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4124** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт № Р-22221017009255-091-001 от 26.09.2018 г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП, [населено място], в частта с която е изменен, както и в частта с която е потвърден с Решение № 476/20.03.2019 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, при ЦУ на НАП, [населено място]. С решение № 250 от 14.01.2022 г., постановено по адм. дело № 5457 по описа за 2019 г. на Административен съд София-град жалбата е отхвърлена. Този съдебен акт е отменен с решение № 4478/26.04.2023 г. на ВАС, Първо отделение и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав. В акта на по-горната инстанция не са дадени конкретни указания за събиране на нови доказателства.

С оспорения РА за жалбоподателя са установени публични задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО) в размер на 147 995,32 лв. корпоративен данък и лихви в размер на 47 016,25 лв.

В жалбата, от съда се иска РА да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Твърди се, че органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено и че съвсем неоснователно са отхвърлили представените доказателства и наведените от ревизираното лице доводи. Инвокирани са оплаквания, че РА не е мотивиран. Оспорващият твърди, че органите по приходите съвсем необосновано са приели, че

финансовият резултат на дружеството следва да бъде увеличен на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПА. Не са обсъдени представените доказателства, доказващи документалната обосновааност на счетоводените разходи. В тежест на органите по приходите е да извършат насрещни проверки и да изискат от контрагентите на ревизираното лице допълнителни документи, имащи отношение към процесните сделки и едва след извършване на анализ на тези документи да преценят дали същите са документално обосновани и дали имат отношение към икономическата дейност на оспорващия. Мотивите на органите по приходите се основават единствено на хипотези и предположения, а не на конкретни факти. В случая липсват данни за извършени документни престъпления, от които да се направи извод, че дружеството е използвало неистински документи, за да намали финансовия си резултат. Оспорва се и направения извод за преобразуването на финансовия резултат с разходи за амортизация на дълготраен актив, с наименование „Разработване на маркетингова стратегия”. Представени са всички документи, сочещи реалност на изпълнението на договора, сключен между „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД и „Интербилд” ЕООД за поддръжка и опериране на хотелски комплекс „Оазис”, поради което платената сума по договора представлява разход, съгласно т. 18.1 от СС 1.

Жалбоподателят претендира, съдът да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт в оспорената част.

По време на проведеното по делото заседание, оспорващият не се представлява. След даване ход на устните състезания от адвокат С. е постъпила молба за допускане на допълнителна съдебно-икономическа експертиза и за събиране на нови доказателства. Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт М. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, поради което жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Съгласно, чл. 222, ал. 2 от АПК, Върховният административен съд връща делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, когато: 1. установи съществено нарушение на съдопроизводствените правила; 2. трябва да се установят факти, за които събирането на писмени доказателства не е достатъчно.

Видно от мотивите, изложени в решение № 4478/26.04.2023 г. на ВАС, Първо отделение, при новото разглеждане на спора, съставът е длъжен да направи собствени фактически установявания, като извърши преценка на съответните доказателства и формира собствени изводи дали сочените от приходната администрация разходи, с които е преобразуван финансовият резултат на ревизираното лице, следва да се признаят или не за данъчни цели. Единствено в такава хипотеза би могло да се приеме, че съдът е извършил необходимия анализ на доказателствата в тяхната съвкупност и цялостна взаимовръзка, съответно само тогава би могъл да формира

вътрешно убеждение досежно спорните въпроси в производството пред него.

В случая не в акта на ВАС не е посочено, какви точно нови фактически установявания следва да бъдат направени, съгласно нормата на чл. 222, ал. 2, т. 2 от АПК, поради което настоящият съдебен състав не намира, че е следва да изпълни конкретни указания, дадени от касационната инстанция, които са задължителни за него (чл. 224 от АПК).

По силата на чл. 226, ал. 1 и ал. 2 от АПК, първоинстанционният съд разглежда делото по общия ред, като производството започва от първото незаконосъобразно процесуално действие, послужило като основание за връщане на делото. При новото разглеждане на делото се допускат само писмени доказателства, които не са могли да бъдат известни на страната, както и доказателства за новооткрити или новонастъпили обстоятелства след първоначалното разглеждане на делото от първоинстанционния съд.

При липса на конкретно процесуално нарушение допуснато от АССГ и посочено от касационната инстанция и при липса на новопредставени писмени доказателства и на новооткрити обстоятелства, настоящият съдебен състав намира, че следва да направи своите изводи на базата на събраните в хода на административно дело № 5457 от 2019 г. доказателства.

I. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221017009255-020-001 от 28.12.2017 г. е възложено извършването на ревизия на „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД за установяване на задължения за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г. ЗВР е издадена от началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството ѝ на заместник на орган по приходите на същата длъжност. Органите по приходите са оправомощени на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-803 от 07.06.2017 г. и Заповед № РД-84-2200-224 от 12.12.2017 г. на директора на ТД на НАП, [населено място].

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221017009255-092-001 от 14.08.2018 г. Подаденото по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК възражение е преценено от ревизиращия екип като неоснователно.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт (РА) № Р-22221017009255-091-001 от 26.09.2018 г., издаден от началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията.

Относно вида на извършваната дейност дружеството е дало обяснение, че през 2012 г. е предоставяло хотелски услуги и услуги по договор за поддръжка на хотелски комплекс „Оазис“, [населено място]. През останалите ревизирани периоди е извършвало услуги по договори за управление и поддръжка на недвижими имоти, които не са негова собственост и посреднически услуги по продажба и наемане на недвижими имоти. При организиране на счетоводната отчетност е прилагало Националните счетоводни стандарти за финансови отчети за малки и средни предприятия /понастоящем Национални счетоводни стандарти/.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел частично изводите, направени в РА, поради което го е изменил и потвърдил с посоченото по-горе решение.

1. За данъчния период 2012 г.

Жалбоподателят е подал Годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО, депозирана в ТД на НАП С. с вх. №210ИЮ108754 от 25.03.2013 г. Деклариран е счетоводен финансов резултат – печалба, в размер на 1 344 620,98 лв., данъчен финансов резултат – печалба, в размер на 978 833,45 лв., дължим корпоративен данък в размер на 97 883,35 лв. и отстъпка 1% от дължимия корпоративен данък на основание чл. 92, ал. 5 от ЗКПО, в размер на 978,83 лв.

Ревизиращият екип е приел, че е налице основание за преобразуване на счетоводния финансов резултат съгласно разпоредбата на чл. 26, т. 1 от ЗКПО, съгласно която не се признават за данъчни цели разходи, несвързани с дейността. На това основание декларираният от дружеството счетоводен финансов резултат е увеличен със сума общо в размер на 85 799,92 лв., както следва:

1.1. Със сума в размер на 49 128,17 лв.

Установено е, че през 2012 г. задълженото лице е осчетоводило разходи за проведен семинар в [населено място]. Въз основа на проверената документация е констатирано, че липсват доказателства относно темата на семинара, не е видно дали е бил предназначен за клиенти на дружеството или за обучение на негови служители, няма данни за присъствалите лица, липсват отчетни документи. В РД е посочено, че липсват доказателства проведенният семинар да е свързан с извършваната от жалбоподателя търговска дейност. С оглед това са приели, че осчетоводените от дружеството разходи следва да се третират като данъчна постоянна разлика и на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО с тези разходи са преобразували счетоводния финансов резултат на жалбоподателя.

1.2. Със сума в размер на 36 671,75 лв.

Установено е, че през 2012 г. задълженото лице е осчетоводило разходи за амортизация на дълготраен нематериален актив. Активът е заведен в счетоводството на 31.01.2008 г. по сметка 219 – Други дълготрайни нематериални активи, с наименование „Разработване на маркетингова стратегия“. Включен е в данъчния амортизационен план със стойност 244 478,75 лв. Начислената за 2012 г. амортизация е в размер на 36 671,75 лв., осчетоводена като разход по дебита на сметка 603 – Разходи за амортизация.

Органите по приходите са констатирани, че жалбоподателят не е представил документи за придобиване на актива, нито доказателства за това как е определена първоначалната цена на придобиване. С възражението по чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираното лице е заявило, че активът е придобит по договор от 10.01.2008 г., сключен с „Джет Сървис“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и издадена от това дружество фактура №474 от 30.01.2008 г. Дадено е обяснение, че договорът не е наличен, тъй като е иззет на 14.12.2011 г. по досъдебно производство №11-С3/2010 г. Ревизиращите са установили, че липсват доказателства, от които да е видно за какво е ползван спорният дълготраен нематериален актив и какви са икономическите изгоди на дружеството от това. В тази връзка са се позовали на чл. 59, ал. 1 от ЗКПО, съгласно който начисляването на данъчни амортизации се преустановява, когато съответният актив временно не се използва /не носи икономическа изгода/ през период, по-дълъг от дванадесет месеца. Посочили са, че освен това липсват доказателства за фактическата доставка и наличие на такъв актив. Видно от мотивите на РА, посочено е, че сключеният между страните договор установява постигнато съгласие относно предмета на сделката, но не е доказателство за нейното изпълнение.

На основание на направените по време на ревизията констатации е извършеното преобразуване на счетоводния финансов резултат на дружеството за 2012 г., ревизиращият екип е определил данъчен финансов резултат – печалба, в размер на 1 064 633,37 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 106 463,34 лв. Установеният корпоративен данък над декларирания е в размер на 9 558,82 лв. /8 579,99 лв. вследствие извършеното преобразуване на счетоводния финансов резултат плюс 978,83 лв. ползвана отстъпка на основание чл. 92, ал. 5 от ЗКПО/. Върху невнесения в срок корпоративен данък е определено задължение за лихви в размер на 5 329,93 лв., включително за невнесени в срок авансови вноски.

2. За данъчния период 2013 г.

Дружеството е подало ГДД по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО, депозирана в ТД на НАП С. с вх. №2210И0150818 от 24.03.2014 г. Деклариран е счетоводен финансов резултат – печалба, в размер на 18 055,55 лв., данъчен финансов резултат – печалба, в размер на 18 816,02 лв., дължим корпоративен данък в размер на 1 881,60 лв. и ползвана отстъпка 1% от дължимия корпоративен данък на основание чл. 92, ал. 5 от ЗКПО в размер на 18,82 лв.

Ревизиращият екип е приел, че за периода са налице основания за преобразуване на счетоводния финансов резултат съгласно разпоредба на чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО. На тези основания счетоводният финансов резултат на жалбоподателя е увеличен със сума общо в размер на 914 014,23 лв., както следва:

2.1. Със сума в размер на 99 236,30 лв.

Сумата представлява отписани от дружеството през 2013 г. вземания, възникнали през 2008 г. и квалифицирани като несъбираеми. Въз основа на представено към възражението по чл. 117, ал. 5 от ДОПК решение на управителя за отписване на вземания е установено, че жалбоподателят е отписал вземане към „Билдинг Груп Кънстракшън“ ООД, ЕИК[ЕИК] в размер на 60 309,24 лв. и вземания към други лица, за които задълженият субект не е представил оригинални фактури или друго документи, в размер на 38 927,06 лв.

Ревизиращите са констатирани, че от страна на лицето не са представени доказателства, от които да е видно какви действия е предприело за събиране на отписаните вземания. С оглед това е направен извод, че сумата, дължима от „Билдинг Груп Кънстракшън“ ООД, представлява безвъзмездно предоставяне на средства. По отношение на останалата част от вземанията - в размер на 38 927,06 лв., е установено, че дружеството не разполага с оригинални първични счетоводни документи, посредством които да докаже наличието им.

В заключение органите по приходите са приели, че липсва основание за отписване на спорните вземания, тъй като жалбоподателят не е доказал наличие на предпоставките по чл. 37, т. 1 – 6 от ЗКПО и не е представил първични счетоводни документи, съдържащи реквизитите по чл. 7, ал. 1 или ал. 2 от Закона за счетоводството /ЗСч, отм., редакция 2001 г./ и обективиращи извършените стопански операции.

По тези съображения със сумата на отписаните вземания е увеличен счетоводният финансов резултат на дружеството на основание чл. 26, т. 2 във връзка с чл. 10, ал. 1 и ал. 2 от ЗКПО.

2.2. Със сума в размер на 36 671,75 лв.

Сумата представлява осчетоводени от жалбоподателя разходи за амортизации за посочения по-горе дълготраен нематериален актив „Разработване на маркетингова стратегия“. Счетоводният финансов резултат е преобразуван по съображения,

изложени в мотивите на РА и по-горе в настоящото решение, на основание чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО.

2.3. Със сума в размер на 778 106,18 лв.

Сумата представлява осчетоводени от жалбоподателя разходи по сметка 609/1 – Други разходи Оазис. За обосноваване на разхода ревизираното лице е представило фактура №2337 от 12.12.2012 г., издадена от „Интербилд“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Дало е обяснение, че документът е издаден във връзка с Договор от 02.05.2012 г. за поддръжка и опериране на хотелска част в комплекс „Оазис“, сключен между „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД като изпълнител и „Интербилд“ ЕООД като възложител.

Ревизиращите са констатирани, че съгласно договора към същия е следвало да са налице Приложение №1 „Описание на възнаграждението за поддръжка“, Приложение №2 „Таблица за разпределение на общите разходи за електричество и вода“, Приложение №3 „Образец на констативен протокол за приемане на услугите по т. 5“, Приложение №4 „Образец за констативен протокол за установяване на дейностите по т.5.1.3. Такива не са представени от жалбоподателя. Установено е също, че в договора липсват клаузи, с които да са уговорени цени на услугите, не е видно за какъв период от време и във връзка с предоставяне на какви услуги е формиран осчетоводеният разход в размер на 778 106,18 лв. и как е определен размерът на този разход. Посочено е, че липсват доказателства за изпълнение на договорните задължения от страна на жалбоподателя, включително не може да се определи към кой момент са извършени разходите и спазен ли е принципът за съпоставимост съгласно чл. 4, ал. 1, т. 4 от ЗСч./отм., редакция 2001 г./ С оглед това ревизиращите са приели, че се касае за разход, който не е документално обоснован по смисъла на чл. 10, ал. 1 и ал. 2 от ЗКПО и като такъв попада под разпоредбата на чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

Вследствие извършеното преобразуване на счетоводния финансов резултат на жалбоподателя за данъчен период 2013 г. органите по приходите са определили данъчен финансов резултат – печалба, в размер на 932 830,25 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 93 283,03 лв. В съответствие с това е установен дължим корпоративен данък над декларирания в размер на 91 420,25 лв. /91 401,43 лв. вследствие извършеното преобразуване на резултата плюс 18,82 лв. ползвана отстъпка на основание чл. 92, ал. 5 от ЗКПО/ и лихви в размер на 41 788,86 лв., включително за невнесени в срок авансови вноски.

При оспорването по административен ред по-горестоящият орган е намерил жалбата за частично основателна, касателно данъчния период 2013 г., а именно в частта на извършеното преобразуване на счетоводния финансов резултат със сума в размер на 99 236,30 лв., представляваща отписани от дружеството през 2013 г. вземания, възникнали през 2008 г. по фактури, издадени към „Билдинг Груп Кънстракшън“ ООД и квалифицирани като несъбираеми.

За да провери правилността на направените от органите по приходите изводи АССГ, при първоначалното разглеждане на спора е допуснал изслушване на съдебно-икономическа експертиза.

Експертът е описал коректно наличните първични счетоводни документи и аналитични ведомости, представени в хода на ревизията. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че заключението (основно и допълнително) следва да се кредитира като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

В констативно съобразителната и заключителната части на СИЕ се посочва, че в счетоводството на дружеството са установени записвания за периода 01.01.-31.03.2012 г., във връзка с проведен семинар в [населено място]. „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД е осчетоводило две фактури (40192/12.04.2011 г. за сумата от 48 541,50 лв. и 40197/12.04.2011 г. за сумата от 4 304 лв.) и едно кредитно известие към фактура № 40192/12.04.2011 г. за сумата от 3000 лв. Първичните счетоводни документи са издадени от „Астрал Холидейз“ АД и са на обща стойност 49 845,50 лв. Сумата е осчетоводена като разход от оспорващия и е отразена в съответните счетоводни сметки, а фактурите и кредитното известие са включени в дневниците за покупки и в справките-декларации по ЗДДС за периода 02.2012 г.

На 22.02.2012 г. са извършени счетоводни записвания, намерили отражение в Хронологичен дневник на счетоводна сметка 4011, където е отразена сума на обща стойност 25 829,74 лв. с основание – прихващане по Тристранен протокол, подписан между „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД, „Астрал Холидейз“ АД и „Грийн Коуст Ризортс“ ЕООД.

По отношение на твърдяното от жалбоподателя предоставяне на услуги в хотелски комплекс „Оазис“ в [населено място], вещото лице не е установило документи, удостоверяващи използването на получените услуги в независимата икономическа дейност на дружеството.

Във връзка с дълготрайния нематериален актив „Разработване на маркетингова стратегия“, експертът е констатирал, че същият е заведен по дебита на сметка 210 – „Други дълготрайни нематериални активи“ на 31.01.2008 г., на стойност 244 478,75 лв. На вещото лице е представена „Маркетингова стратегия и маркетингов план на ваканционно селище Оазис, [населено място]“ от 10.01.2008 г., изготвена от „Джет Сървис“ ЕООД, за което на жалбоподателя е издадена фактура № 474/30.01.2008 г., придружена от приемателно-предавателен протокол. Плащането е извършено в брой, като към фактурата са издадени фискални бонове. Вещото лице не е дало конкретен отговор на въпроса „За какво използван процесния Дълготраен нематериален актив и какви са икономическите изгоди на дружеството от това?“ В заключението е цитирана част от него, като е посочено, че документът касае разглеждането на маркетингови похвати, свързани с предлагане на оферти от страна на агенциите за недвижими имоти.

При проследяването на счетоводните записвания по дебита на сметка 411 и на сметка 703 „Приходи от продажба на услуги“ за периода 2008 г. – 2012 г. е установено, че „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД е реализирало приходи, представляващи комисионни възнаграждения за извършени продажби на имоти в размер на 1 643 314,25 лв., като за същия период приходите, представляващи комисионни възнаграждения за извършени продажби на имоти във ваканционно селище Оазис са в размер на 1 101 931, 75 лв.

По отношение на сключения между „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД („Дружеството за поддръжка“) и „Интербилд“ ЕООД („Възложител“) договор за поддръжка от 02.05.2012 г., вещото лице посочва, че предмет на същия е поддръжка в

общите части и на недвижимите имоти, находящи се във ваканционно селище Оазис, както и опериране на хотелската част на комплекса. При проверка на сметките от група 70, е констатирано, че по същите са осчетоводени приходи в размер общо на 1 973 686,38 лв. за периода 01.05.2012 г. – 31.10.2012 г. Приходите са от продажба на услуги – електрическа енергия, вода, почистване, депозити режийни, СМР, телефони, интернет, гладене, пране и т.н., приходи от продажба на услуги – хотелска част – нощувки и туристически данък, приходи за бъдещи периоди – такси за поддръжка на отделните апартаменти и т.н. В счетоводните сметки от група 60 са осчетоводявани разходи във връзка с Договора за поддръжка и опериране на хотелска част – „Разходи за материали”, „Разходи за външни услуги”, „Разходи за заплати”, „Разходи за лихви” и т.н., които за периода 2008 г. – 2012 г. са в размер на 646 985,30 лв. Видно от чл. 9.6 от Договора за поддръжка и опериране на хотелска част, страните са се договорили, към края на всяка календарна година Дружеството за поддръжка е длъжно за изготвя подробен отчет за всички приходи и разходи, свързани с предмета на договора. След одобрението му от страните, Възложителят дължи на дружеството за поддръжка годишно възнаграждение в размер на 30 % от чистата печалба от конкретната дейност по договора. „Интербилд” ЕООД е издало фактура № 2337/12.12.2012 г. с посочено основание „Плащане по протокол от 10.12.2012 г., с данъчна основа 778 106, 18 лв. и ДДС в размер на 155 621,24 лв. Представен е Протокол от 10.12.2012 г. за приемане на работата по договор от 02.05.2012 г., извършена от „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД за периода 01.05.2012 г. – 31.10.2012 г. Не е констатирана търговска кореспонденция, съставена между страните през визирания период.

По време на проведеното на 11.03.2021 г. открито съдебно заседание по делото, вещото лице е направило уточнение, че описаните разходи са извършени за материали и външни услуги, от които се формира печалба и от които 30 % са фактурирани от „Интербилд” ЕООД. Според експерта не може при заплащане на сума да се формира печалба.

В допълнителното заключение е посочено, че всички процесни фактури са отразени по съответните счетоводни сметки на „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД.

В определението си за насрочване на делото, настоящият съдебен състав е посочили, че независимо от липсата на конкретни указания на ВАС, за установяване на нови обстоятелства, следва да даде възможност на жалбоподателя да поиска събиране на допълнителни доказателства, включително изслушване на допълнително заключение на СИЕ, свързани с осчетоводяването на процесните амортизации и придобиването на активите, във връзка с които са начислени допълнителни публични задължения по ЗКПО.

След даване ход на устните състезания от адвокат С. е постъпила молба за допускане на допълнителна съдебно-икономическа експертиза и за събиране на нови доказателства.

Запознавайки със поставените задачи и новите доказателства, чието събиране са иска, съдът намира, че същите са общи и нямат конкретна относимост към процесния спор.

II. Правни изводи.

Изложението не може да мотивира съда да направи извод в подкрепа на изтъкнатите от оспорващия доводи. Този факт се основава изцяло от анализа на представените доказателства.

1. По отношение на издадените от „Астрал Холидейз” АД фактури.

В жалбата не са изложени конкретни доводи, за това, че проведеният в [населено място] семинар е бил свързан с икономическата дейност на дружеството.

По силата на чл. 26, т. 1 от ЗКПО, не се признават за данъчни цели разходи, несвързани с дейността. Според чл. 10, ал. 1 и ал. 2 от с.з. счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. Счетоводен разход се признава за данъчни цели и когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по Закона за счетоводството, при условие че за липсващата информация са налице документи, които я удостоверяват.

В случая, освен процесните описани по-горе фактури, „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД не е представило други документи, от които може да се направи извод, за това, че проведения семинар е бил свързан с икономическата му дейност. Към фактурите няма приложени протоколи или друг носител на информация относно точната организация на събитието. Не е посочено колко души са се възползвали от организирания семинар и каква услуга е точно предоставена. Услугата е предоставена от "Астрал Холидейз" АД. От направена справка в ТР и срещу посочения [ЕИК] е "Юпитър Травел" АД - в ликвидация. Няма предоставени снимки или други материали относно провеждането на събитието. Не са посочени имена на участниците. Посочено е само наименованието на хотела Г.-хотел „В.", но няма данни дали е имало изобщо такова събитие на посочените дни и от кого е организирано.

Преобразуването в случая е направено на основание чл.16, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от ЗКПО, които норми са свързани с това, че когато една или повече сделки, включително между несвързани лица, са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане данъчната основа се определя, без да се вземат под внимание тези сделки. По силата на чл.16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО за отклонение от данъчно облагане се смята и начисляването на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

2. По отношение на дълготрайния нематериален актив „Разработване на маркетингова стратегия”.

На първо място следва да се отбележи, че процесният ДНМА „Маркетингова стратегия и маркетингов план на ваканционно селище Оазис, [населено място]” от 10.01.2008 г. не е представен в хода на ревизията. На хартиен носител същият е представен на вещото лице, което го е цитирало в заключението си.

Изложените факти, не могат да мотивират съда да приеме, че ДНМА, дори да е съществувал през 2008 г., е имал конкретно отношение към икономическата дейност на жалбоподателя. В случая не е установено, дали лицето, което се твърди, че го е изготвило – „Джет Сървиз” ЕООД е притежавало необходимия кадрови и материален капацитет да се справи с изпълнението на тази

доставка. Не са необходими специални знания за да се направи заключението, че разработването на една такава специфична стратегия предполага наличие на опит и експертиза в управлението на хотелски комплекси и сделките, свързани с продажбите и отдаването под наем на недвижими имоти, каквито доставчикът няма данни да е притежавал.

Оспорващият не е ангажирал конкретни доказателства, за това как този ДНМА е способствал за развитието на икономическата му дейност през процесния период. На този въпрос не е могло да отговори и вещото лице, очевидно поради липсата на конкретни факти и обстоятелства в тази връзка.

След запознаване с процесната стратегия съдът намира, че същата е прекалено обща и би могла евентуално да се ползва при маркетинга и менажирането на всеки един хотелски комплекс, т.е. тя не представлява разработка, свързана с конкретните специфики и особености на ваканционно селище Оазис, а е по-скоро теоретична извадка от учебник и от публикувани в сайта Booking.com общи стратегии и възможности за предлагане на настаняване в хотелска част. Настоящият съдебен състав не намира, че осчетоводената сума в размер на 244 478,75 лв., представляваща цената, платена за изготвянето на разработката за тази стратегия е реална, т.е. отговаряща реално на същността на извършената услуга. Към 2008 г. възнаграждението на доставчика е било равно на 1 111 минимални заплати, което в никакъв не може да бъде прието за съответстващо на сложността и спецификите на разработката.

Не е без значение и обстоятелството, че по делото няма данни за извършено реално плащане към доставчика, независимо, че се твърди, че същото е осъществено в брой. Няма данни, „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД да е притежавало „на каса“ посочената сума, за да може физически да я предаде на доставчика.

В заключение и във връзка с изложеното съдът намира, че след като от една страна изобщо не е доказано съществуването на процесния ДНМА през 2008 г., а от друга дори същият да е бил придобит от „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД, но няма данни да е бил свързан с икономическата му дейност, не може за същия да бъдат осчетоводявани разходи за амортизация за 2012 г. и 2013 г.

3. По отношение на преобразуването на финансовия резултат във връзка с договора, сключен между „Интербилд“ ЕООД и „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД.

От представения от жалбоподателя протокол от 10.12.2012 г., подписан от него и от възложителя „Интербилд“ ЕООД се установява, че във връзка с изпълнението на договора от 02.05.2012 г., „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД е реализирало приходи без ДДС в размер на 1 891 580,57 лв. и е направило разходи в размер на 779 973,10 лв. без ДДС. Така реализираната от него печалба за периода е в размер на 1 111 580,26 лв. Тази сума, съгласно ал. 2, т. 3 от Договора е следвало да бъде преведена по сметка на Възложителя, като от нея оспорващият е следвало да задържи полагащото му се съгласно чл. 9.6 от Договора възнаграждение в размер на 30 % от чистата печалба. Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с твърдението, че преведената на „Интербилд“ ЕООД - данъчна основа 778 106,18 лв. и ДДС в размер на 155 621,24 лв., за която възложителят е издал фактура № 2337/12.12.2012 г. с посочено основание „Плащане по протокол от 10.12.2012

г., може да бъде определена като разход за жалбоподателя. Това е така, защото жалбоподателят е отчел като разход описаните подробно по-горе в сметки от група 60 суми, платени на външни доставчици във връзка поддръжката и оперирането на имота, като реализираната чиста печалба е била в размер на 1 111 580,26 лв. Според договора, това е сума, която принадлежи на Възложителя и превеждането ѝ по негова сметка, след направената удръжка на договореното 30 % възнаграждение, не може да бъде квалифицирано като разход. В Договора страните са се съгласили, че всички плащания от ползватели на вилното селище, трябва да бъдат осъществявани през сметка. Данни за такива плащания липсват, като по същество липсват и данни за реално извършено плащане на сумата по фактура № 2337/12.12.2012 г. с данъчна основа 778 106, 18 лв. и ДДС в размер на 155 621,24 лв. Липсват приложенията към договора, относно възнаграждението, разпределението на разходите и извършените дейности.

За пълнота следва да се отбележи, че след извършена служебна проверка в търговския регистър, съдът установи, че "Интербилд" ЕООД и "Хоум Фор Ю" ЕООД са регистрирани на един и същ адрес, т.е. може да се направи извод за извършени привидни сделки между лица, имащи за цел избягване на данъчно облагане.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно и следва да бъдат присъдени, като размерът им следва да се определи по реда чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. На основание чл. 226, ал. 3 от АПК, съдът следва да се произнесе и по разноските за водене на делото във Върховния административен съд. Предвид на факта, че ответникът чрез процесуалния си представител е поискал присъждане на сумата от 10 216 лв., която съгласно чл. 8, ал. 1, във връзка чл. 7, ал. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и според определения материален интерес отговаря на възнаграждението само за една инстанция, съдът следва да присъди единствено тази поискана сума.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 4 от ДОПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт № Р-22221017009255-091-001 от 26.09.2018 г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП, [населено място], в частта с която е изменен, както и в частта с която е потвърден с Решение № 476/20.03.2019 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, при ЦУ на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА „ХОУМ ФОР Ю“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция

„Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим, на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 10 216 (десет хиляди двеста и шестнадесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.